

De vervallen burcht

Door de werveling van neerdwarrelende sneeuwvlokken dacht hij dat de hals en de schouders van de soldaat die een eindje voor hem uit strompelde over de half bevroren, modderige Vorstmarkweg, onder het bloed zaten. Maar toen hij naast de voortploeterende gedaante ging rijden, zag hij dat de rode vlekken allemaal even lang en breed waren en een soort golfpatroon vormden. Eenmaal op gelijke hoogte met de hinkende soldaat hield hij zijn paard in.

‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg hij. ‘Aan die halsdoek?’

De magere soldaat keek op en schudde zijn hoofd.

‘Ik vroeg je wat. Hoe kom je daaraan?’ herhaalde Porto. De soldaat oogde jaren jonger dan hij.

‘Die heeft mijn moeder geweven. En nou opkrassen.’

Porto leunde geamuseerd achterover in het zadel. ‘Ben je een Havenkanter? Of is je moeder kleurenblind?’

Op het gezicht van de soldaat tekende zich zowel verwarring als ergernis af, alsof hij zich afvroeg of hij in de maling werd genomen. ‘Wat weet u daar nou van?’

‘Meer dan jij blijktbaar. Met stadbal maken wij van de Klippen jullie al eeuwenlang in. Met boter en suiker!’

‘Dus u bent een Shoro? Een Spuiter?’

‘Reken maar. En jij bent een Hondssprot. En nog onnozel ook. Hoe heet je?’

De jonge voetsoldaat nam hem taxerend op. De twee buurten langs het water – *setros*, zoals ze in Ansis Pelippé, de grootste stad op Perdruin, werden genoemd – waren van oudsher rivalen, en zelfs hier, honderden mijlen van het eiland, zette de soldaat zich schrap voor een aframmeling. ‘Vertel me eerst maar eens hoe u heet.’

De ruiter schoot in de lach. ‘Ik ben Porto, van Shoro Baai. Eigenaar van één paard en een bijna complete wapenrusting. En jij?’

‘Ik ben Endri, bakkerszoon.’ Er brak eindelijk een glimlach door op zijn gezicht. Hij had bijna al zijn tanden nog, waardoor hij bijna nog jonger leek dan de opgeschoten knapen die zwaaiend en roepend met Porto waren meegelopen, toen hij maanden geleden door Nabban naar het noorden reed.

‘Genadige Usires, wat bent u lang!’ Endri nam hem van top tot teen op. ‘En wat voert u zo ver van huis, heer?’

‘Ik ben geen heer, gewoon een simpele sterveling die zich gelukkig prijst dat hij een paard heeft. En jij vriest nog dood als je zo blijft strompelen. Wat is er met je voet?’

De jonge soldaat haalde zijn schouders op. ‘Er heeft een paard op gestaan. Niet uw paard. Tenminste, dat geloof ik niet.’

‘Dat weet ik wel zeker. Die halsdoek van je zou me zijn opgevallen.’

‘Ik wou dat ik er nóg een had. Voor mijn part een blauwe, van die vervloekte Shoro. Ik sterf van de kou. Zijn we al in Rimmersgaarde?’

‘We zijn twee dagen geleden de grens overgestoken. Maar ze wonen hier in huizen van sneeuw, als een soort bergtrollen. Met niks te eten behalve dennennaalden. Vooruit, stijg op.’

‘Wat?’

‘Stijg op. Het is voor het eerst dat ik een Hondssprot help,

maar anders haal je het nooit naar het grensfort. Hier, pak mijn hand. Dan hijs ik je in het zadel.'

Toen Endri achter hem zat, gaf Porto hem zijn drinkhoorn. 'En trouwens, het was verschrikkelijk.'

'Wat?'

'Het pak slaag dat we jullie op de Dag van de Heilige Tunato hebben gegeven. De Hondssproten liepen jammerend door de straten. Als een stel huilende wijven.'

'Niet waar! Er was niemand die huilde.'

'Omdat jullie het te druk hadden met om genade smeken.'

'Mijn vader zegt altijd: "Voor gerechtigheid moet je bij het paleis zijn, voor genade bij de kerk, maar als je leugenaars en dieven zoekt, dan ga je naar de Klippen."'

Porto lachte. 'Voor een snotterende Havenkanter is je vader een wijs mens.'

'Dit is een waar verhaal, voor zover woorden waarachtig kunnen zijn. Zo niet, dan is dat wat het is: een verzameling woorden.'

Eens, lang geleden, ten tijde van de zestiende Hoge Celebrant van de koningin en de Oorlogen om de Terugkeer, werd ons volk, de Wolkenkinderen, verslagen door een coalitie van stervelingen en Zida'ya, onze eigen verraderlijke verwanten, bij de Slag om Asu'a. Ineluki, de Stormkoning, keerde terug naar de dood, zijn plannen lagen in scherven. Onze grote koningin Utuk'ku overleefde de strijd, maar raakte in de keta-yi'indra, een helende slaap die bijna net zo diep is als de dood. Sommigen van het volk dachten dat daarmee het einde van alle verhalen was gekomen, dat het Grote Lied zelf ten einde was, zodat het universum zijn volgende eeuwenlange ademtocht kon nemen.

Talloos velen van ons volk, die in een verloren zaak hadden gestreden voor hun koningin, vertrokken uit de zuidelijke landen met als enige gedachte terug te keren naar hun huis in het noor-

den, op de vlucht voor de wraak van de stervelingen, voor wie de overwinning alleen niet genoeg was en die niet zouden rusten voordat ze ons huis in de berg hadden verwoest en ook de laatsten van de Wolkenkinderen de dood in gejaagd.

Het Volk was bijna volledig uitgeroeid, maar het bleef moedig, waardig, en de Wolkenkinderen onderscheidden zich door daden van uitzonderlijke dapperheid die zelfs de hoogste eisen die we aan onszelf stellen, overstegen. En zoals altijd in het lied van het Volk waren ook hier de momenten van opperste schoonheid gedrenkt in verwoesting en verlies.

Dat gold, bij de val van de Stormkoning, voor de vele strijders van de Orde van het Offer, maar ook voor allen die tot andere ordes behoorden en die met de Offers waren opgetrokken naar het land van de vijand. De oorlog was voorbij. Hun thuis was ver weg. En de stervelingen zaten hun op de hielen: ongedierte afkomstig uit de smerigste straten van hun steden, huurlingen en waanzinnigen die, anders dan wij, niet doodden met spijt en smart, maar puur om de wrede vreugde van het doden.'

Vrouw Miga seyt-Jinnata van de Orde der Kroniekschrijvers

‘Ik had gehoopt dat je overdreef,’ zei hertog Isgrimmur. ‘Maar het is nog erger dan ik had kunnen denken.’

‘Een heel dorp,’ zei Sludig. ‘Maar waarom?’ Hij maakte fronsend het teken van de Boom. Net als de hertog had de jonge krijger in de inmiddels beëindigde oorlog verschrikkelijke dingen gezien, dingen die ze geen van beiden ooit nog zouden vergeten. En nu stonden ze opnieuw bij een stuk of tien, twaalf lichamen in de modderige, bloederige sneeuw voor de tiendschuur. Het waren voornamelijk oude mannen, maar ook een paar vrouwen en kinderen, en de in stukken gehakte karkassen van een stel schapen. ‘Vrouwen en kinderen,’ zei Sludig somber. ‘Zelfs dieren.’

Aan Isgrimmurs voeten lag het lichaam van een kind, half begraven onder de sneeuw; de grauwbouwe vingers leken nog ergens naar te reiken, de arm lag gestrekt als een vertrapte bloem. Wat een gruwel moest het voor de dorpingen zijn geweest, om midden in de nacht wakker te schrikken en te beseffen dat ze waren omsingeld door lijkbleke Nornen met ziellose ogen, schepselen uit oude, angstaanjagende verhalen. Hertog Isgrimmur kon slechts zijn hoofd schudden, maar zijn handen beefden. De dood en de verwoesting na een veldslag waren een verschrikking, en het was vreselijk om zijn talloze gesneuvelde of nog stervende manschappen te zien. Maar zijn soldaten waren gewapend, ze konden althans terugvechten met hun zwaarden en bijlen. Dit... dit was anders; dit, deze aanblik raakte hem tot in het diepst van zijn ziel.

Hij keerde zich naar Ayaminu. De Sitha stond enigszins afzijdig, een eindje bij de hertog en zijn mannen vandaan. Ze keek ingespannen naar de wirwar van voet- en hoefafdrukken, die nu snel begonnen te verdwijnen onder een nieuw suikerlaagje van sneeuw. Haar hoekige, als goud glanzende gezicht met de licht spleetvormige ogen leek vreemd en ondoordringdelijk terwijl ze naar de grimmige sporen staarde, achtergelaten door haar verwanten de Nornen, die alleen qua huidskleur van haar volk verschilden. ‘Nou? Wat ziet u?’ vroeg de hertog streng. ‘Ik zie alleen een zinloos moorden. Uw elfenverwanten zijn monsters.’

Ayaminu zette haar inspectie nog even voort, waarbij ze nauwelijks onderscheid leek te maken tussen de omgewoelde sneeuw en de her en der verspreid liggende lichamen. ‘De Hikeda’ya kwamen alleen om voedsel te stelen,’ zei ze ten slotte. ‘Blijkbaar zijn ze betrapt. Want ik denk niet dat ze anders ook maar een vlieg kwaad zouden hebben gedaan.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’ Sludig wist zijn woede slechts met moeite te beheersen. ‘Praat u het daarmee goed, omdat ze familie van u zijn? U kunt ze noemen zoals u wilt – Nornen, Witte Vossen, Hiki... Nou ja, hoe ze ook mogen heten. Het

zijn monsters! Kijk naar die arme stumperds! De oorlog is voorbij, maar die onsterfelijke elfen van u moorden vrolijk door.'

Ayaminu schudde haar hoofd. 'Mijn volk is níét onsterfelijk. We worden alleen veel ouder dan de mens. De veldslagen die in deze oorlog zijn gevoerd, hebben aangetoond dat zowel mijn volk als onze verwanten, de Hikedá'ya, wel degelijk sterfelijk zijn. In het afgelopen jaar hebben duizenden de dood gevonden, in veel gevallen door de hand van stervelingen zoals u.' Ze draaide zich naar opzij en keek Sludig aan, maar haar gezicht stond nog altijd ondoorgrondelijk. 'Praat ik deze moord goed? Nee. Maar dat de Hikedá'ya zover gingen om voedsel te stelen in een nederzetting van stervelingen, bewijst dat de honger hen tot wanhoop, zo niet tot waanzin moet hebben gedreven. Net als mijn volk hebben de Hikedá'ya erg weinig nodig om te overleven. Maar het noorden lijdt al heel lang onder de sneeuwjachten en de ijzige kou van de Stormkoning.'

'Wij Rimmersmannen lijden net zo goed onder deze winter zonder einde, maar wij hebben geen complete dorpen verwoest en uitgemoord!'

Ayaminu schonk de jonge krijger een verstrooide blik. 'Jullie Rimmersmannen zijn amper enkele eeuwen geleden uit het westen gekomen, maar toch hebben jullie onder mijn volk al duizenden slachtoffers gemaakt. En hebben jullie dit laatste jaar geen dood en verderf gezaaid onder jullie burens in Hernystir?'

'Wel vervloekt, dat waren wij niet!' Sludig beefde van verontwaardiging. 'Dat waren andere Rimmersmannen, onder aanvoering van Skali van Kaldskryke, de gezworen vijand van hertog Isgrimmur!'

De hertog legde een hand op Sludigs arm. 'Bespaar je de moeite. Dit is een heilloze discussie.' Toch kon ook hij, zoals hij daar stond, omringd door dode dorpelingen, geen enkele welwillendheid opbrengen jegens de Sitha. Dit waren zijn dorpelingen, door God aan hem toevertrouwd, opdat hij hen

zou beschermen. Op de gouden tint van haar huid na had de elfenvrouw een Norn kunnen zijn, het lijkwitte ras waarvan de moordlustigheid werd aangetoond door wat Isgrimmur om zich heen zag. 'Vergeet niet dat ons geheugen niet zo ver teruggaat als het uwe, vrouwe Ayaminu.' Het kostte hem moeite zijn stem vlak te houden. 'En ons leven duurt niet zo lang als dat van u en uw verwanten. Op verzoek van uw heer Jiriki, die zich een vriend mag noemen van onze koning en koningin, heb ik u toestemming gegeven u bij ons aan te sluiten. Maar dat geeft u niet het recht ruzie te zoeken met mijn mannen.' In werkelijkheid had het recentelijk gekroonde koningspaar, Simon en Miriamele, hem pas na lang aandringen weten over te halen de Sitha-vrouw in zijn gelederen te dulden. Isgrimmur wist nog altijd niet of hij daar goed aan had gedaan.

Hij keek de heuvel af, naar de Vorstmarkweg, waar zijn manschappen stonden te wachten; hun wanordelijke gelederen strekten zich uit over een halve mijl. De meerderheid van zijn troepenmacht werd gevormd door Rimmersmannen, aangevuld met een paar honderd soldaten van andere volkeren van wie de meesten te laat waren gekomen om nog bij Erchester mee te vechten, maar die waren geronseld om de verlaten burchten te heropenen langs de noordgrens van de koninklijke Hoge Voogdij, waarachter het rijk begon van de verslagen Nornen. Mochten ze hebben verwacht dat de Witte Vossen zich schielijk, zonder incidenten zouden terugtrekken, dan was inmiddels gebleken dat ze zich daarin hadden vergist.

'Dit dorp behoorde tot het gebied van Finnbogi,' zei Brindur. De potige, ruig bebaarde broer van de heer van Skoggey, die zelf ook een belangrijke vrijheer was, had de laatste veldslag, bij de Hayholt, overleefd, maar niet zonder diverse pinten bloed en het grootste deel van een van zijn oren op het slagveld achter te laten. Door het dikke verband stond zijn helm wat merkwaardig op zijn hoofd. 'Ik heb hem zien sterven, net buiten de poort van het kasteel, heer. Een reus rukte hem het hoofd af en gooidde het over de muur van de Hayholt.'

‘Zo is het wel genoeg. En ik heb ook schoon genoeg van dit oord.’ Isgrimmur maakte een gebaar van woede en weerzin. ‘God bewaar ons, maar ik kan die smerige schepselen nóg ruiken! Hun stank is onmiskenbaar, zelfs met al dit bloed. Het lijkt wel alsof we ze net hebben gemist.’

‘Dat lijkt me niet waarschijnlijk...’ begon Ayaminu, maar op een driftig gebaar van de hertog zweeg ze abrupt.

‘Na de veldslag hadden we alle Witte Vossen bijeen moeten drijven en ze hun kop af moeten slaan,’ zei Isgrimmur. ‘Allemaal, ook degenen die we al krijgsgevangen hadden gemaakt. Net zoals Crexis dat deed na de val van Harcha.’ Hij keek de Sitha aan. ‘Dat werkt voor elfen toch ook? Hun hoofd afhakken?’

Ayaminu beantwoordde zijn blik, maar toen ze niets zei, keerde Isgrimmur haar de rug toe. De opgewaaide sneeuw knerpte onder zijn laarzen terwijl hij terugliep naar zijn wachtende manschappen.

‘Heer, er is een ruiter gearriveerd. Hij draagt de banier van *jarl Vigri!*’

Isgrimmur keek verbaasd op van zijn kaart. ‘Zo bijzonder is dat toch niet?’ Hij fronste dreigend. ‘In elk geval geen reden om zo te schreeuwen.’

De jonge Rimmersman kleurde, ook al was dat door zijn roodverbrande wangen moeilijk te zien. ‘Hij komt niet uit het oosten, uit Elvritshalla. Maar van de andere kant. Via de westelijke tand van de vork.’

‘Dat bestaat niet,’ zei Sludig.

‘Wil je daarmee zeggen dat hij uit Naarved komt?’ vroeg de hertog streng. ‘Wat is dat voor onzin?’ Hij richtte zich op en stootte met zijn buik tegen de geïmproviseerde tafel, waardoor de stenen die de legers moesten voorstellen een stukje de lucht in vlogen. ‘Wat heeft Vigri in Naarved te zoeken? Hij wordt geacht Elvritshalla te beschermen.’ Na Isgrimmur was Vigri een van de machtigste heren van de Rimmersmannen. Zijn vader

en hij hadden altijd tot de trouwste bondgenoten van de hertog behoord. Het leek ondenkbaar dat de jarl, zoals graven hier in het noorden werden genoemd, zijn post zou verlaten. Isgrimmur trok hoofdschuddend zijn met bont gevoerde handschoenen aan. ‘De Verlosser zij dank dat mijn Gutrun nog veilig met onze vrienden in het zuiden zit. Het lijkt wel alsof iedereen hier zijn verstand heeft verloren!’ Hij baande zich een weg de tent uit, op de hiel gevolgd door Sludig. Ook Ayaminu, de Sitha-vrouw, sloot zich aan, geruisloos als een geest.

Zowel de boodschapper als zijn paard was omkranst door de berijpte pluimen van hun adem. Achter hen verhief zich het uitgestrekte woud van Dimmerskog, dat de oostelijke vertakking van de weg omhulde met een deken van groen en wit; de besneeuwde bomen stonden rij aan rij, roerloos als bevroren wachters, die in de dichte mist uit het zicht verdwenen.

‘Vertel op, kerel! Wat heb je voor me?’ vroeg de hertog gebiedend. ‘Komt het bericht echt van Vigri? Waarom is hij niet bij Elvritshalla? Hij heeft opdracht de stad te verdedigen.’

De ruiter steeg af en probeerde te knielen, maar kon van kou en vermoeidheid amper op zijn benen blijven staan. ‘Alstublijft, heer.’ Hij hield de hertog een dichtgevouwen vel perkament voor. ‘Laat de jarl zelf het woord doen. Ik ben slechts zijn boodschapper.’

Terwijl Isgrimmur het bericht las, verscheen er een frons op zijn gezicht. ‘Zorg dat de boodschapper te eten en te drinken krijgt. Sludig, Brindur, Floki... naar mijn tent! Ik moet jullie spreken.’

Eenmaal in de tent verzamelden de mannen zich zwijgend en bezorgd rond de hertog. Ook Ayaminu was mee naar binnen gegaan, maar ze hield zich zoals altijd op de achtergrond, onopvallend en waakzaam.

‘Volgens Vigri zijn de Witte Vossen al meer dan een maand op terugtocht naar het noorden. Ze trekken voor het merendeel in kleine groepjes door ons gebied en blijven ver uit de

buurt van onze steden en dorpen,’ vertelde Isgrimmur. ‘Maar er is ook één grote groep onderweg. Goed bewapend. Voor een deel bereden. Te groot om te negeren. Een groep die bovendien erg langzaam reist. Vigri schrijft dat ze het lichaam van een grote Nornleider met zich meedragen, om het terug te brengen naar de *Sturmspeik*. Vigri sluit zelfs niet uit dat het gaat om het lichaam van de koningin van de Nornen.’

‘Een lichaam?’ klonk de stem van Ayaminu, die bij de opening van de tent stond. ‘Dat kan. Maar het is niet de koningin. Utuk’ku-met-het-Zilveren-Masker is niet dood. Ze heeft een gruwelijke nederlaag geleden, maar als ze was gesneuveld, zouden we dat hebben geweten. En hoewel ze in de geest bij haar volk was tijdens de slag om Asu’a – de Hayholt zoals u het noemt – heeft haar lichaam Nakkiga nooit verlaten. Ze wacht nog altijd in de grote berg.’

Isgrimmurs frons werd nog dieper. ‘Dan moet het een andere belangrijke strijder van de Witte Vossen zijn. Dat doet er niet toe. Waar het om gaat, is dat deze groep zich volgens Vigri verplaatst als een klein leger en zich, net als een leger, schuldig maakt aan plundering. In de directe omgeving en aan de zoom van Elvritshalla is grote schade aangericht. Dat was voor Vigri aanleiding om de vijand uit te dagen, aan het hoofd van enkele duizenden manschappen uit de stad. De Nornen leverden vurig strijd, maar uiteindelijk is Vigri erin geslaagd hen te verjagen, de woeste leegte in. Hij vond echter dat hij het daar niet bij kon laten.’ De hertog keek opnieuw fronsend naar de brief. ‘De goede Aedon is ons genadig geweest. Hij schrijft dat hij alle Witte Vossen – enkele honderden – heeft ingesloten in een vervallen burcht op de zuidgrens van het Nornenrijk, bij de Skuggi Pas.’

‘Dat moet de Warburcht zijn,’ zei Ayaminu.

‘Vigri heeft het grootste deel van zijn manschappen in Elvritshalla achtergelaten,’ vervolgde Isgrimmur. ‘De troepenmacht die hij bij zich heeft, is te klein om beleg te slaan. Het gebied rond de burcht biedt nauwelijks dekking, schrijft hij. Dus hij is

bang dat de Nornen opnieuw zullen weten te ontsnappen. Vandaar zijn vraag aan ons om hem zo snel mogelijk te hulp te komen.’

‘De burcht mag in vervallen staat verkeren, daaronder bevindt zich een diep en uitgestrekt netwerk van gangen,’ zei Ayaminu. ‘Dus de Hikeda’ya zouden het daar lang kunnen uitzingen.’

‘Niet als we ze als ratten naar buiten drijven, met vuur en getemperd ijzer!’ Floki’s brede gezicht verried hoezeer hij zich erop verheugde.

‘Voor mijn part houden die lijkhuiden zich daar schuil tot de Dag des Oordeels,’ zei Brindur. ‘Onze mannen hebben zwaar en lang gevochten. Velen zijn al meer dan een jaar van huis, en vele anderen zullen nooit meer naar Rimmersgaarde terugkeren omdat ze in Erkyndland en de vreemde streken, nog verder naar het zuiden, hun laatste rustplaats hebben gevonden. Wat geeft het wat een paar honderd Nornen doen? Hun macht is gebroken.’

‘Zolang hun moordzuchtige koningin nog leeft, zal hun macht niet gebroken zijn.’ Sludig voerde nog geen titel, maar hij had een bevordering meer dan verdiend. Al sinds lang voor de oorlog was hij een van Isgrimmurs naaste vertrouwelingen, en in de strijd tegen de Stormkoning had hij grootse daden op zijn naam geschreven. ‘Dit zouden wel eens de laatsten van hun generaals en edelen kunnen zijn, opgesloten in een vervallen burcht ver van huis. Dus ik denk dat Floki gelijk heeft, vrijheer Brindur. Dit is onze kans om die lijkhuiden te vermorzelen, als een nest jonge slangen onder een rotsblok.’

Isgrimmur was ongelukkig met beide opties. ‘Woorden schieten tekort om mijn haat voor deze monsters te beschrijven,’ zei hij langzaam. ‘Alleen al voor wat ze mijn zoon Isorn hebben aangedaan, zou ik ze het liefst tot en met de laatste man, de laatste vrouw, het laatste kind aflachten.’ Hij schudde zijn hoofd, alsof het te zwaar was voor zijn nek. ‘Maar Brindur

heeft gelijk. De soldaten zijn moe. En ik wil niet nóg meer goede mannen zien sterven in de strijd tegen de elfen.'

'Wanneer we de strijd nu niet voortzetten, zal spoedig het moment aanbreken dat we dat alsnog moeten doen.' Sludig klopte op een van de bijlen aan zijn riem. Voor de jonge Rimmersman was de dood van Isorn, de zoon van Isgrimnur, bijna net zo'n zware slag geweest als voor de hertog zelf. Zijn haat jegens de Nornen was onverminderd en deed zijn bloed nog altijd koken. 'Wanneer ze zich voldoende hebben hersteld om ons opnieuw aan te vallen, zullen we wensen dat we in dit uur van hun zwakte voor eens en voor altijd met ze hadden afgerekend.'

Isgrimnur slaakte een zucht. 'Ik moet erover nadenken. We hebben ons kamp al opgeslagen. Vannacht blijven we hoe dan ook hier. Laat me alleen.'

De mannen liepen de tent uit, maar Ayaminu stond nog altijd bij de opening. In het weerkaatste licht glansden haar ogen als gouden munten. 'Wilt u dat ik blijf, hertog Isgrimnur?'

Hij snoof. 'U wilde mee, u wilde getuige zijn van deze oorlog, en omdat onze nieuwe koning en koningin daaraan hun goedkeuring gaven, heb ik ermee ingestemd. Maar ik heb nooit gezegd dat ik me door u zou laten adviseren.'

'Dat zou me niet moeten verbazen. Elvrits volk is altijd al koppig en stijfhoofdig geweest. Misschien ligt de tijd van Fingil Bloedvuist nog niet zo ver achter u als u zou willen.'

'Misschien niet,' zei Isgrimnur chagrijnig.

'Een van de grootste groepen van het Volk kreeg tijdens zijn trage mars, gehinderd door de kist met het lichaam van Hoge Maarschalk Ekisuno, al snel uitbreiding van nog veel meer Hikedaya die na de nederlaag in het zuiden op de vlucht waren naar huis. Door hun aanzwellende gelederen raakte de mars zelfs nog verder vertraagd.'